

o lungă scrisoare
pentru un coming out

Coordonatoare colecție: Iulia Militaru

Redactare: Iulia Militaru

Tehnoredactare: Cătălin Furtună

Imagine copertă: James S. Kunst (OnyxVoid)

Tipărit la tipografia editurii frACTalia.

grigore șoitu

o lungă scrisoare pentru un coming out

© frACTalia, 2022 pentru ediția prezentă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȘOITU, GRIGORE

O lungă scrisoare pentru un coming out / Grigore Șoitu;

il. de Alex Horghidan, Aron Madon, Damon Lepirda, ... –

București: frACTalia, 2022

ISBN 978-606-9028-64-3

I. Horghidan, Alex (il.)

II. Madon, Aron (il.)

III. Lepirda, Damon (il.)

821.135.1

Editura frACTalia

www.fractalia.ro

Această carte a apărut cu sprijinul Asociației Accept.

<https://www.acceptromania.ro>

<https://transinromania.ro>

grigore șoitu

o lungă scrisoare pentru un coming out

Ilustrații de
**Alex Horghidan, Aron Madon, Damon Lepirda,
James S. Kunst (OnyxVoid), Luca/Lusky**

colecția
PANSOPHIE

[frACTalia]

*bucură-te, îmi spune,
ai un băiat
de unu șapteșcinci,
la paisprezece ani
de la naștere*
(2005, maternitatea polizu,
fetița mea de 3,2 kg.
născută prin cezariană
cu câteva zile mai devreme
pentru că doctorița
pleca la ski)
*cine crezi c-a fost de vină
pentru trauma asta?
accidentul, cezariana?*
ambele, răspund,
și îi citesc psihiatrei
poemul care m-a salvat atunci
(„copacii mai aveau ceva în ei
copiii se-ntorceau la mamele lor
cu ghiozdanele pline
eu așteptam pe calea ferată un tren

care nu avea nimic personal cu mine
era o linie moartă
bătută de adidașii ăștia violeți
în care sângele s-a amestecat
cu textura neagră
motorina umpluse șanțul
uleiul lucea în soare
tu erai prinsă într-o ambulanță
cu girofar albastru
în tine locuia M.
cu trei luni înainte de a se naște
era o zi superbă
un alt septembrie
iar toate erau la locul lor neclintite
am ajuns la municipal
cerul era plin de cearcăne
lacrimile mele au spălat gardul
metalic al spitalului
ochiurile plasei pline de vopsea
m-am rugat doamne ajută-mă
nu doamne iartă-mă
ci doamne ajută-mă
am urcat la tine
urăsc orașul în care m-am născut
nu mai vreau să văd orașul

în care m-am născut
m-ai lăsat să-ți sărut mâna cusută
pântecul mișcând
mi-ai spus încet
și zece paturi erau ațintite
asupra noastră
am fost liniștită
din clipa în care
te-am văzut ieșind
viu din mașină”)
nu e o boală,
psihiatria trebuie reformată,
nu e nimic de ascuns,
ortodoxia trebuie îmblânzită
în pădurea neagră
unde ochii de xenon
ai tigrilor strălucesc.
(și iar carnețelul cu poeme,
până-mi fac curaj
să zic ce am de zis:
„lumea nouă a închis ochii
copiii nu defilează
pe calea victoriei,
dansează cu insigne-curcubeu
și haine colorate,

copiii lumii noi
cu vieți blurate,
care nu rimează
cu ortodoxia nazistă
a prezentului.
*cuvințele lovesc la fel
ca pietrele talibanilor?*
nuucid,
scuipă ușor
ceea ce merită,
cel mai bun obraz
dintre obrajii posibili
se umflă,
caii troieni
prin câmpurile cu maci,
semințele negre intră în piele,
petalele se lipesc de copite,
ce frumos încep războaiele troiene,
spirite, zei, fecioare și madlene,
din care mușcă eroi
cu limba tare
[în umbra lor cresc fete]”),
iar numele tău de fată
nu se vrea rostit,
pentru că nu l-ai ales tu,

ci bunele moravuri
& cutumele celor care s-au dus,
ți-am promis că nu mai strig
un *dead name*
& că nu ajung într-un *dead end*
ca un prozator speriat de finalul
său.
o să-mi fac curaj să ies la lumină,
pe cărarea pe care alergi.

23 septembrie 2021:
am încremenit când mi-ai zis
am fost la toaleta băieților.
cum, atât de simplu?
a-ncremenit motorul
turbo al fordului,
volanul s-a oprit
din trepidații
simt că trecătorii
se uită șagalnic la mine,
& toți așteaptă un răspuns,
până la urmă e un fapt divers,
o furtună de nisip care smulge
câteva acoperișuri de tablă
& rupe câțiva arbori,
viața merge mai departe,
se scutură,
aleargă ca un câine bătrân.
dă-i drumul,
să mergem la mega,
azi le-am zis cine sunt,

iar mintea mea a-nceput
să fredoneze,

să fredoneze,

să fredoneze:

for he's a jolly good fellow ,

which nobody can deny,

which nobody can deny.

n-am fost un copil bun,
tată nici atât,
dar acum la patruzeci și
nouă de ani
învăț să fiu
de la tine,
(așa cum a învățat darth vader
de la luke în ultima clipă),
nu-ți mai zic că sunt darth-tati,
cu o mască horror lipită pe față,
nu te mai enervez cu vrăjile
prin care apăreau în buzunarele
tale ouă de ciocolată,
nu-ți mai blochez windows-ul,
telefonul,
că să te fac să iei note bune,
nu mai ridic vocea,
când explodează
în camera ta
coșul de gunoi.

aștept să pleci
& pe furiș
strâng totul
și spăl vasele
ca un prieten.

salad fingers
cu opozabilul curbat
pe o linguriță ascuțită
(*I like to touch them,*
the feelings of rust),
la fel de trist ca tine,
cu umerii lăsați
în rugina zilei
și stima de sine
pierdută pe holurile
întunecoase
ale școlii gimnaziale
nr. 131,
când nu aveai curajul
să ne spui
că-n corpul tău de fată
e-nchis un băiat,
un *salad fingers*
în căutarea linguriței perfecte
care să taie învelișul
materiei
din care a fost construit.

nu există țară pentru tineri
ca tine,
doar teritorii vaste pentru
vânători
și colecționarii de oase,
trăim într-o poveste queer
de ispirescu
în care fata împăratului
devine făt-fumos.
aș putea să fiu
galben-de-soare,
consumator ocazional
de jăratec,
te rog să visezi mai
departe cum zbori,
nu-ți pierde fiorul
după ce treci
prin fereastra
de ceară
*(somewhere
over the rainbow,
skies are blue)*

15 octombrie 2021:
în camera ta,
la raftul cu
pisicile războinice
de erin hunter,
pe care le citesc toți
copiii de zece ani
(tu le citești și acum)
am atins cele douăzeci
și cinci de volume care
te-au ajutat să respiri,
să visezi că ești liber,
ca o pisică neagră
care traversează
o curte păzită de
lupi.
deschid carnețelul
cu poeme
și scriu

(Pisica

pisică pisică, neagră tortă,
în colțul întunecat, unde fug traumele,
daimona ta, ce forță
ar putea s-o cutremure?

în ce realitate ai vrea să-ți iasă în cale,
cu ochii aprinși ca o tornadă?
ce aripi te-ar salva,
dacă pieptul ar fi mângâiat de o grenadă?

și ce coadă, ce urechi s-ar profila pe cerul
poveștii, unde luna ar fi stinsă cu o răsufare,
vin vrăjile, colții, ghearele, blana zbârlită,
ce mieunat ar porni inima să bată mai tare?

ce baros lovește nicovala anxietății
în furnalul strălucitor al minții tale?
vin țipetele, cearcănele, buzele arse,
ce muritor ar traversa un pod din petale?

cine caută lumina rece a stelelor,
în havuzul de păcură al împăratului?

vin galaxiile desenate în spatele sobei
și o cheiță de aur în nisipul deșertului.

pisică pisică, neagră torță,
în colțul întunecat, unde fug traumele,
daimona ta, ce forță
ar putea s-o cutremure?)

mi-ai scris
prea mult,
fără să-mi ceri voie,
în limba asta
aspră.
m-am refugiat
în engleză să
scap de tine.
nu-mi place să fiu
înregistrat,
filmă,
fotografiat,
sunt un băiat singur
care are dreptul la
intimitate.
vreau să trec
ca o umbră
pierdută
pe un zid.

dumnezeul meu e bun,
tată, nu se supără
pe mine că sunt băiat,
e atât de bun încât
nici n-a observat că
mi-am tăiat părul și
mi-am schimbat numele.

dac-ar fi viu

i-aș spune o rugăciune:

tatăl nostru,

care ești pe pământ,

pentru că-n cerurile fără stele

nu poți să fii,

facă-se voia noastră,

care este și voia ta,

fără să ne rușinăm

de ceea ce suntem,

pâinea noastră

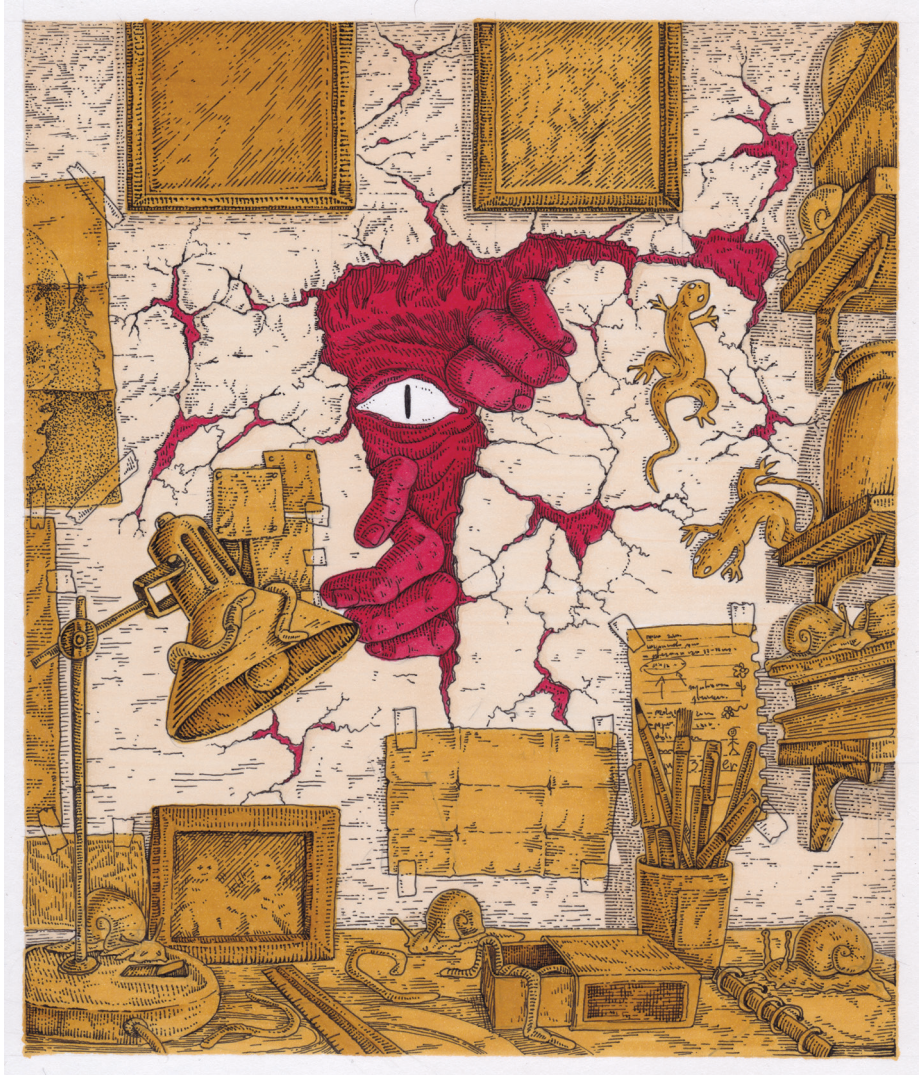
cea de toate zilele

să ne-o alegem singuri,

și ne iartă nouă temerile

*că am fi diferiți sau
că n-am fi buni,
așa cum și noi iertăm
fobiile celorlalți,
amin.*

camera mea
e cimitirul melcilor
de grădină,
pe care i-am ascuns
în sertarul șosetelor.
e cimitirul șopârlelor
fosforescente,
pe care le-am închis
în vasul de sticlă,
e cimitirul râmelor
roșii,
pe care le-am uitat
într-o cutie mare
de chibrituri.
e cimitirul traumelor
mele
pe care le-am îngropat
adânc în varul pereților
*forțat de bunii mei părinți
și de convențiile sociale.*

ți-am dedicat
un roman
pe care nu l-ai citit,
(trebuia să-l scriu
în engleză),
dacă aş desena
poate m-ai înțelege,
dacă aş colora,
poate mi-ai răspunde
cu alte culori,
am comunica amândoi
ca două civilizații extraterestre.
dar eu sunt câteva cuvinte
aruncate pe albul obositor
al unei pagini,
un tată speriat,
care scrie poezie,
fuge la
carnețelul cu poeme
și expiră repede
amintiri

(„sunt foarte obosit și cu toate astea
scriu mai departe, se aude penița
cum trece ca o caleașcă prin crângul
cu sicomori,
dar tu ai atins vreodată unul?
m-am urcat cât mai sus să-l văd trecând,
în ultima zi din anul 1999,
când falsul profet din anatolia
traversa portul și vorbea
despre a doua venire a mântuitorului,
toți râdeau și aruncau în el cu
mucuri de țigări,
pe vremea aia nu fumam, doar scriam poezie.
am stat toată noaptea privind cerul,
oftam la fiecare avion care trecea deasupra mea
la fiecare stea care-mi făcea cu ochiul.
isus a întârziat,
eu m-am ales c-o durere groaznică de cap,
anul 2000 n-a fost ultimul așa cum zicea
predicatorul,
am fost dezamăgit că n-o să cadă pietre
aprinse din cer, că n-o să fim judecați
și pedepsiți așa cum se cuvine,
mi-ar fi plăcut să moară toți odată cu mine,
în urma noastră să danseze automatonii

și penițele lor filigranate,
moșteniri din degetele noastre pline de ciocolată.
doar tramvaiele de sticlă luminează drumul
prin crângul cu sicomori,
prin mlaștina unde vor fi îngropați poeții,
o afacere, un stabiliment pe care-l voi ridica
(o idee care poate fi a mea, sau a ta),
un cimitir al poezilor, fără nume,
fără fotografii.

doar versuri pe cruci,
iar când te rătăcești printre felinare să-ți iasă
un vers în cale,
pe orice drum ai apuca, oricâți pași ai face
să-ți iasă un poem,
combinațiile astea să fie infinite,
de nVersuri luate câte k,
la intrare să plătești cu criptopoeme.
iar firma?

să fie mare și luminoasă,
pe cerul ăsta bolnav
să scrie cu litere de-o șchioapă:
CERCUL POEZILOR ANONIMI
[așa cum numai diniș a știut s-o facă”]

adevăratul curaj
nu stă într-un pistol de 9 mm
îndreptat spre cel mai
sinistru dictator,
în croșeul campionului
de categorie grea,
în măiestria pilotului
care se ridică la cer,
în mintea scufundătorului
la mare adâncime
sau în privirea eroinei de pe
bancnota de 20 de lei,
adevăratul curaj
stă într-un băiat
de cincisprezece ani
care spune zâmbind
cine este
și leșină
după primul vaccin.

prima dată au zis autism,
t.s.a., sublinia doamna doctor,
dar din zona asperger,
știți, boala geniilor,
(ca o ciupercă sau un fungus
care se ia,
dar cine-ar vrea
să se șteargă cu
prosopul unui geniu?)
apoi au zis disforie de gen,
de parcă genul este
o stare penibilă
de teamă, un tremurat
care te apucă după o cădere
de calciu,
sau după o noapte
cruntă de beție,
trebuie să faceți multă terapie
(*noi sau copilul?*),
ca lucrurile să intre pe făgașul
normal.

toți așteptau să treacă toate
astea ca pojarul,
să ia pilula albastră
prin care să devină M.
oglinzile să rămână
netulburate
în zidul
de beton,
și atunci ți-am povestit cum
am trecut prin ele,
în 2005,
la secția de psihiatrie
din strada dionisie-lupul
(„am ciocănit indecis,
am intrat în biroul cu flori
și vase de cristal,
cumpărate din magazinul unirea,
m-am împiedicat de o cută
a covorului ieftin, de cîsnădie,
am căzut pe primul scaun,
nu mi-e rău, doamnă,
pixul ei continuă să umple o fișă tipizată,
privesc tavanul alb,
lustra ca o elice de avion,
fața de masă, roșie,

cineva acolo sus
mă filmează,
îmi urmărește fiecare oftat,
îmi înregistrează fiecare
cuvânt, îmi întoarce ceasul,
îmi rebobinează paraziții,
ce crezi că s-a-ntâmplat
cu tine în tot acest
timp? mă-ntreabă ea,
cu aceeași privire
cu care într-o secvență
din asfalt tango,
charlotte rampling
a urcat în autocar
unsprezece fete.”)

20 ianuarie 2022:
te-am visat, tată,
cum mă torturai,
eram prins
într-o cămașă de forță,
tu erai doctor și polițist,
câteodată preot,
scoteai răul din mine
cu o linguriță,
îmbrăcat în negru
cum îți place ție,
cu o pălărie de fetru
cu boruri largi,
ești bolnavul meu
preferat,
spuneai,
arestat și exorcizat,
te țin legat
spre binele tău,
am văzut atunci cum
ieșeau porcii din mine

unul câte unul,
erau palizi,
bieții de ei,
se așezau
în jurul patului,
oftau
și-ncepeau să scrie.

ești o umbră
risipită
printre adulții
atotștiutori,
printre doctorii
care te privesc
cu milă,
printre profesorii
care urlă.
am fost și eu în regatul
umbrelor,
cănuță-om-sucit,
grigore-nebunu',
tembelul care nu poate
fi vindecat,
până în ziua în care,
sătul de palmele
pe care le primeam
de fiecare dată în cap
de la bunul meu tată,
am ridicat mâna

cu care scriu
și l-am culcat
la pământ.
sunt o umbră
risipită,
la fel ca tine,
fiul meu,
care dansează
pe lumina asta
caldă.

se risipesc pe
lumina asta caldă,
se risipesc în lumina
asta caldă,
la fel ca tine, fiul meu,
la fel ca toți copiii trans
care se ascund de părinții lor,
care vor să pară altceva decât
sunt pentru părinții lor,
care-și mutilează corpurile când plâng,
care-și îngroapă mințile,
care se mint pe ei pentru noi,
care se mint pe ei ca să semene cu noi,
și nu vor să audă *mai bine mort decât așa*,
și nu vor să audă *rămâi așa cum te-a lăsat
cel-de-sus*,
și nu înțeleg de ce nu sunt acceptați,
iar dacă sunt acceptați sunt ținta unor
glume odioase,
sunt copiii, frații noștri,
surorile noastre,

sunt oameni care s-au trezit
în corpuri străine,
suflete răpite de corpuri străine,
frica lor ar trebui să fie frica noastră,
pentru că oricând
putem fi tratați defavorabil,
putem fi excluși, respinși,
alergați cu torțe,
legați la stâlpul infamiei
pentru o idee, pentru un poem,
pentru un cuvânt dintr-un poem,
pentru că vorbim o anumită limbă,
pentru că nu vorbim o anumită limbă,
pentru că pielea noastră
are o anumită culoare,
da, poezia e ideologie,
când trebuie să ne punem
în locul celor aflați în suferință,
când te-ai pus ultima oară
în locul unui copil rom,
sau a unui copil trans?
pentru un minut
să-ți închipui
cum se simt ei în fiecare zi,
cum sunt priviți de colegi,

de profesori,
de părinții colegilor,
doar un minut să simți transpirația rece
cum te cuprinde, doar un minut
să simți că aerul ăsta nu-ți ajunge,
sau că nu meriți să-l respiri,
pentru ei trebuie să ne ridicăm,
iar fiecare coming out
făcut de copiii noștri
este o victorie,
iar fiecare coming out
făcut de noi pentru copiii
noștri
este o victorie,
iar fiecare mică victorie,
va face lumea asta
un loc în care poți să respiri.

de câte ori plecai
în anglia cu mama ta,
agățat de ea
ca un pandantiv,
sperând c-o să găsești acolo
țara făgăduinței,
într-o limbă pe care o iubești
atât de mult,
eu traversam zebra suferinței,
și mă întrebam
de ce-și dorește să
plece copilul meu
la vârsta de cincisprezece ani,
care este calea
pe care trebuie să merg,
și am știut că dacă-nchid ochii
toate vor rămâne la locul lor
neschimbate,
pentru a nu știu câta oară
am scos carnetelul și
am început să scriu

(„*ce rămâne?*)

din elefanți, colții de fildeș.
din urși, câteva covorașe de blană.
din mistreți, doar niște resturi
de dat la câini.
din procurorii care se aruncă de sus,
două-trei pete, fără miros,
pe care nici zăpada nu le schimbă,
după nouăsprezece ani,
pentru că nu au culoare,
pentru că nu poți trage
pur și simplu fermoarul.
dar asta e problema
cu tâmplarii democrației,
cu cei care cioplesc
și trag (după cum glumea saramago)
pe șarpanta universului,
cu o rindea,
nu văd cât de tare
sar așchiile.
pofa lor orbește
(așa cum a făcut-o și visul ăla:

o casă,
o mașină,
o peluză frezată,
un copăcel,
cineva care să-ți pregătească cina,
un copil?
da, cât mai mulți,
surâzând
după câteva ședințe de terapie).

ce suntem noi?
te-am întrebat,
în mansarda în care picură când
plouă foarte tare.

borg

(așa cum scrie pe un rucsac
bleumarin, cu litere galbene,
pe care-l poți vedea deseori
pe ruta otopeni – luton și retur;
se mai văd încă urmele aceluia *Tu*
acoperit cu vopsea albastră),
vrem un cod unic,
o rețetă sigură a fericirii.

*vrem o trecere sigură
prin urechile moi.”)*

mi-ai dat să citesc
poezie,
mi-ai dat să citesc
ivan hristov,
tată,
ivan hristov?
cartea s-a deschis la pagina 75,
nu pot să trec mai departe,
dar pot să-i răspund,
o să-i răspund cu cuvintele mele,
simplu,
ca la ora de compunere,
așa cum m-ai învățat tu

(smârdan - cântec popular II

*Refren: eu o să urc încet
ziua stă să moară
toți mă privesc atent
anxietatea-i o scară.*

*Corul: doi pași înainte, unul înapoi
că așa se obișnuiește pe la noi.*

*Solistul: la revedere,
misogini triști,
cu glume sordide
și vederea cruciș,
la revedere,
talibanilor,
preoți speriați
de noul decor.*

*Refren: eu o să urc încet
ziua stă să moară
toți mă privesc atent
anxietatea-i o scară.*

*Corul: doi pași înainte, unul înapoi
că așa se obișnuiește pe la noi.*

*Solistul: la revedere,
șerpi fără dinți
naziști periferici
cu intenții cumiști.*

*la revedere,
cis-hetero-albi,
cu poeme perfecte
și freze de hipsteri.*

*Refren: eu o să urc încet
ziua stă să moară
toți mă privesc atent
anxietatea-i o scară.*

*Corul: doi pași înainte, unul înapoi
că așa se obișnuiește pe la noi.*

*Solistul: la revedere,
„capitaliștilor”
cu planuri ascunse
și buzunar tricolor.
la revedere,
bunule rege,
ochii tăi
au înflorit
în exil.*

*Refren: eu o să urc încet
ziua stă să moară
toți mă privesc atent
anxietatea-i o scară.)*

bună dimineața,

l-am visat pe coleșă
pe insula de piatră
din portul agigea,
se pregătea de concursul de înot
– știu că sună ciudat,
dar povestea
este cât se poate de reală,
s-a petrecut prin toamna lui 94 –
m-am trezit cu gândul ăsta
și cu imaginea neclară a colonelului
pregătit să se arunce în marea neagră,
pe care pluteau încă pete de ulei
de la vapoarele acostate în apropiere,
cum o să înotăm printre fiarele astea?
mă gândeam în timp
ce despicam rapid apa sărată,
aveam douăzeci și doi de ani,
credeam că totul se termină
pe la patruzeci și nouă,

(cei peste cincizeci nu mai au nicio
dorință & spuneam asta
cu voce tare, în râsetele nervoase ale
colegilor trecuți de prima tinerețe)
nu mi-era teamă de adâncul ei,
n-o uram pentru că mi-a răpit
acum câțiva ani
cel mai bun prieten,
treceam prin ea așa
cum treci prin lacrimile sărate
ale unui plâns fericit.
era o vară industrială
cu macarale obosite și docheri
care descărcau șalupele
pline cu țigări de contrabandă,
iar eu, un tânăr viguros
care înota prin apa uleioasă
sigur c-o să-și învingă șeful.
conduceam detașat,
înotam chiar pe spate
ca să arăt că pot și așa,
în soarele blând din anii nouăzeci,
filtrat din când în când
de zborul pescărușilor,
când pe lângă mine a trecut ca un skijet,

un om care avea
de două ori și jumătate vârsta mea
și o burtă imensă,
în aplauzele polițiștilor
de pe bucata de piatră
pe care o numeam insulă.

poate în noaptea care a trecut
colonelul și-a luat zborul,
ca o pasăre care taie furtunile,
și nu a murit singur
deasupra agenției tarom,
într-un apartament
de două camere,
de unde se vede
marea pe geam.

dacă începe
marele război
eu o să fiu mort demult,
tată,
nu vreau să mă târăsc
printre ruine,
cerșind o bucată
de salam,
nu vreau să văd ochii
câinilor noștri,
să-i văd
cum tremură
la fiecare explozie,
așa cum tremură
în fiecare noapte
de revelion,
când bubuie petardele
aruncate de vecinii noștri.
dacă începe
marele război
eu o să fiu mort demult,

tată, iar tu
și uniforma ta de ofițer
n-o să plecați
la luptă.

bucha,
 bucha massacre,
bucha masacrul,
 bucha massacre pictures,
bucha massacre reddit,
 bucha video,
și lista de pe google
poate continua,
nu, nu striga așa
cuvântul ăsta ar putea
să fie călău în altă limbă,
tăietor de porci
 de îngerî îngrășați peste măsură.

I'm the Hangman
Ski-bi dibby dib yo da dub dub
Yo da dub dub
Ski-bi dibby dib yo da dub dub
Yo da dub dub
(I'm the Hangman)

din prima zi a invaziei,
ne-am obișnuit cu ei,
femeile violate de soldații ruși,
ne-am obișnuit cu ele,
ochii noștri s-au uscat repede,
inimile noastre au împietrit repede,
suntem stane de piatră într-un basm
crepuscular,
n-am făcut nimic ca să-i oprim,
în Rusia câteva femei protestează,
în Rusia câțiva adolescenți protestează,
câțiva oameni ca noi protestează și
plătesc pentru asta.
noi ne uităm la star trek,
dar n-am făcut nimic ca să-i oprim.
noi ne uităm la star trek
ne închipuim că o navă spațială
se întoarce în timp și repară prezentul.

ți-am spus
scrie,
nu pentru mine,
nici pentru mama ta,
sau pentru richard,
ileana ori pentru
cititorul înaripat,
pentru tine,
ucide-ți sinuciderea
într-o pagină
sau în mai multe,
stoarce răul pe tifonul ăsta alb,
moartea este doar un cuvânt.
opt miliarde de morți, alte cuvinte.
opt miliarde de morți
opt miliarde de morți
opt miliarde de morți
opt miliarde de morți
opt miliarde de morți
opt miliarde de morți
opt miliarde de morți

opt miliarde de morți,
scriu asta ca un copil pedepsit
la ora de caligrafie.
suntem opt miliarde de morți
doar că nu știm asta.
scrie și tu, fiul meu,
fiecare eșec
poate fi poezie.

dacă-ntâlnești un profesor
care te strigă sam,
să te apropii de el,
dacă-ntâlnești un copil
care te strigă pe nume și
nu-ți pune întrebări,
să te apropii de el,
dacă-ntâlnești copii ca tine,
care-ți povestesc suferința lor
să te apropii de ei
și să le povestești
suferința ta.
să nu-ți fie teamă
de cei care te cântăresc cu
ochii strânși ca pentru un atac,
de cei care strigă *stop*,
pe aici tu nu treci,
de cei care te fluieră,
te-njură,
sau își flutură brațele
spre tine

ca niște agenți de circulație.
ei sunt cei slabi,
cei care trebuie salvați
de părinții lor,
de învățătorii lor,
cei care trebuie iertați.

iar piatra aruncată
se va întoarce.

Cuprins

5	[<i>bucură-te</i> , îmi spune,]
10	[23 septembrie 2021:]
12	[n-am fost un copil bun,]
14	[<i>salad fingers</i>]
15	[nu există țară pentru tineri]
16	[15 octombrie 2021:]
21	[mi-ai scris]
22	[dumnezeul meu e bun,]
24	[camera mea]
26	[ți-am dedicat]
29	[adevăratul curaj]
30	[prima dată au zis autism,]
33	[20 ianuarie 2022:]
36	[ești o umbră]
38	[se risipesc pe]
41	[de câte ori plecai]
44	[mi-ai dat să citesc]
48	[bună dimineața,]
52	[dacă începe]
54	[<i>bucha</i> ,]
57	[ți-am spus]
59	[dacă-ntâlnești un profesor]

Ilustrații

- 18-19 James S. Kunst (OnyxVoid)
- 25 Alex Horghidan
- 34 Aron Madon
- 35 Damon Lepirda
- 49 Luca/Lusky

